

Prvá kapitola

–Dash–

Hruška na strome jarabíc

Sobota 13. decembra

Chodil som s Lily už takmer rok, lenže nech som sa akoľvek snažil, jej brat ma nemal rád, nedôveroval mi a nebol som podľa neho dosť dobrý pre jeho sestru. Preto ma prekvapilo, keď ma pozval na obed – len my dvaja.

Určite máš správne číslo? odpísal som mu.

Nebud' kretén. Čakám ťa tam, odpovedal.

Čudné bolo, že aj keď som sa to snažil poprieť, vedel som, prečo sa so mnou chcel stretnúť a o čom sa chcel rozprávať.

Mňa odhadol zle, no mal pravdu v tom, že tu bol jeden problém.

Bol to ťažký rok.

Spočiatku ani nie. Vtedy som ešte často siahal po trápnych slovách ako *úžasné!* a *super!*, pretože Vianoce a Nový

rok mi priniesli aj niečo iné než len starý dobrý nákupný ošiaľ a depresiu, ktorá po ňom nasleduje. Začiatok roka mi priniesol Lily – bystrú a veselú Lily. Vďaka nej som konečne prijal predstavu dobromyseľného tučka v červenom obleku, voziaceho sa na saniach s turbom. Vďaka nej som pocítil hrejivú radosť, keď Otec Čas podal kľúčiky Novému roku v podobe bábätka a povedal: „Tu máš, odteraz šoféruješ ty.“ Vďaka nej som začal opovrhovať tým, ako rád vecami opovrhujem. Rok sme začali tým, že sme sa bozkávali v tajnej miestnosti so vzácnymi knihami v Strande, našom obľúbenom kníhkupectve. Vyzeralo to, že nás čakajú dobré časy.

A čakali. Na isté obdobie.

Zoznámila sa s mojimi kamarátmi. Dopadlo to dobre.

Zoznámil som sa s mnohými členmi jej takmer neko-
nečnej rodiny. Dopadlo to obstojne.

Zoznámila sa s mojimi rodičmi a nevlastnými rodičmi. Nechápali, ako si ich mrzutý synátor mohol domov priviesť niekoho, kto neustále žiari radosťou. No nestážovali sa. V skutočnosti boli trochu ohúrení, a to spôsobom, ktorý si Newyorčania zvyčajne rezervujú pre dokonalú šišku, jazdu taxíkom cez päťdesiat blokov bez jedinej červenej na semafore a približne každý piaty z filmov Woodyho Allena, ktorý sa mu vydaril.

Zoznámil som sa s jej milovaným dedkom. Môj stisk pri podávaní ruky sa mu pozdával a vyjadril sa, že to mu stačí na to, aby ma svojej vnučke schválil. Napriek tomu som sa mu snažil zapáčiť ešte viac, lebo bol typ muža, ktorého oči sa rozžiarila pri spomienke na bejzbalový zápas pred päťdesiatich rokov.

Langston, Lilin brat, bol ťažší oriešok. Väčšinou sa nám vyhýbal. Neprekážalo mi to, s Lily som nechodil preto, aby som trávil čas s jej bratom. Chodil som s Lily preto, aby som trávil čas s Lily.

A čas som s ňou skutočne *trávil*. Nechodili sme do rovnakej školy a nežili sme v tej istej štvrti, tak sme si spravili prechodný domov z Manhattanu. Pobehovali sme cez zamrznuté parky a nachádzali útočisko v kaviarňach Think či na ktoromkoľvek filme, ktorý premietali v centre IFC. Ukázal som jej svoje obľúbené zákutia Newyorskej verejnej knižnice. Ona mi objednala svoj obľúbený dezert v pekárni Levain... teda v podstate všetky, ktoré predávali.

Manhattanu naše výpravy ani trochu neprekážali.

Január sa preklopil do februára. Chlad začal vsakovať do kostí mesta a úsmevy sa stávali nedostatkovým tovarom. Sneh nás tešil, keď padal, no čím dlhšie sa v uliciach držal, tým menej bol vítaný. Všade sme chodili chránení viacerými vrstvami oblečenia a ničoho sme sa nemohli dotýkať priamo.

Ale Lily – Lily to neprekážalo. Jej žilom boli huňaté rukavice, teplá čokoláda a snehová anjelici, ktorí sa vzniesú zo zeme a tancujú vo vzduchu. Vravela, že miluje zimu, a mňa zaujímalo, či k niektorému z ročných období prechováva čosi iné než lásku. Robil som všetko preto, aby som jej oduševnenie prijal ako čosi úprimné. Moja mentálna pec bola nastavená na spaľovanie, nie na vyžarovanie tepla. Nechápal som, ako môže byť taká šťastná. Ja som ju však ľúbil a rozhodol som sa, že jej šťastie nebudem spochybňovať, ale prijmem ho za svoje.

Lenže potom...

Dva dni pred jej narodeninami, v máji, som požiadal svojho kamaráta Boomera, aby mi pomohol uplietť jej červený sveter. Zistil som, že nech si človek pozrie hocikolko videí na youtube, je nemožné uplietť celý červený sveter za jedno popoludnie. Zazvonil mi telefón a ja som ho nepočul. Potom zazvonil znovu, ale ruky som mal zaneprázdnené. Až o dve hodiny neskôr som si všimol, koľko správ som premeškal.

Vtedy som sa dozvedel, že jej milovaný dedko dostal mierne, no zle načasovaný infarkt, práve keď vystupoval po schodoch vedúcich k ich bytu. Spadol. A padal. A ležal tam aspoň polhodinu, ledva pri vedomí, až kým sa domov nevrátila Lily a nenašla ho. Sanitke trvalo celú večnosť, kým sa tam dostala. Lily sa pozerala, ako dedko pomaly stráca vedomie. Pozerala sa, ako ho oživujú. Čakala, neschopná sa viac pozerat', ako balansuje na pokraji života.

Jej rodičia boli v zahraničí. Langston bol v škole, kde nemohol používať mobil. Ja som sa venoval jej svetru, takže som si nevšimol, že mi volá. Bola sama v čakárni Presbyteriánskej nemocnice a bála sa, že stratí čosi, čo dovtedy považovala za samozrejmé.

Dedko prežil, no trvalo veľmi dlho, kým sa zotavil. Prežil, no stálo ho to veľa bolesti. Prežil, pretože mu pomohla prežiť, a táto pomoc si vyžiadala svoju daň. Keby umrel, bolo by to strašné, no stále sa pozerat', aký je utrápený a znechutený, bolo takmer rovnako zlé.

Jej rodičia sa vrátili a Langston sa ponúkol, že si dá prestávku od výšky. Snažil som sa byť nápomocný. Ale toto bolo

na nej. Dedko bol jej zodpovednosť; trvala na tom. A on mal priveľké bolesti na to, aby sa s ňou hádal. Nevyčítal som mu to – tiež by som si z nás všetkých vybral ju, ak by mi mal niekto pomôcť znovu sa dostať na nohy. Chcel by som, aby ma práve ona priviedla späť k životu. Aj za cenu toho, že jej život stratí čosi zo svojho pôvabu, ktorý mal predtým.

Práve optimistov vždy bolí najviac, keď sa veci pokazia. Nechcela sa o tom rozprávať a mne chýbala slovná záso-
ba na to, aby som ju presvedčil. Povedala, že pre ňu budem miestom úniku, a to mi lichotilo. Podporoval som ju, no bola to pasívna podpora, akú nám poskytuje stolička či stĺp, nie aktívna podpora ľudskej bytosti, ktorá toho druhého drží vzpriamene. Jej starý otec behal po nemocniciach kvôli operáciám, komplikáciám z operácií a po následných rehabilitáciách, a my dvaja sme spolu trávili čoraz menej času – menej času na túlanie sa mestom, menej času na túlanie sa záku-
tami myšlienok toho druhého. Obdobie skúšok a písomiek ubehlo rýchlosťou svetla a prišlo leto. Našla si prácu ako dobrovoľníčka v rehabilitačnom centre, ktoré navštevoval jej starý otec, len aby s ním mohla byť čo najviac a aby mohla pomáhať ostatným ľuďom, ktorí to potrebovali. Tráпил ma pocit viny, lebo som v tom čase so svojimi rodičmi chodil na jednu dovolenku za druhou – otec chcel prekonať matkin výlet do Montrealu tým, že ma vzal do Paríža. Túžil som na otca nakričať, ale potom som si uvedomil, že by bolo strašne rozmazané hnevať sa na otca, že ma vzal do Paríža. No predovšetkým som nechcel byť s ním; chcel som byť doma s Lily.

RACHEL COHN
DAVID LEVITHAN

DASH A LILY

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 766
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Slobodová

Z anglického originálu
Rachel Cohn and David Levithan: Twelve Days of Dash and Lily,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Alfred A. Knopf,
an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2016,
preložila Denisa Jahičová.
Jazyková redakcia Albert Lučanský
Sadzba Kristína Hečková
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA